

stota dána, možno v exekuci bez ohledu na podanou žalobu pokračovati. Je tu kolise zájmů. Navrhovatel má zájem na tom, aby exekuce provedena nebyla, kdežto vymáhající věřitel má zájem opačný. Vyhoví-li soud jednomu, vzniká tím zpravidla pro druhého nebezpečí škody. Soud se však musí rozhodnouti buď tak, neb onak. Zvolí tedy ze dvou zel ono, při němž nebezpečí škody bude menší. Ale zákon favorisuje vymáhajícího věřitele. I když navrhovateli hrozí větší nebezpečí než jemu, má přece soud rozhodnout ve prospěch jeho (vym. věřitele), pokud újma, navrhovateli hrozící, není nenahraditelná neb aspoň těžko napravitelná. Je-li taková, bude rozhodnuto ve prospěch navrhovatele (exekuce bude odložena), ale současně mu bude uloženo, aby škodu, hrozí-li z toho nějaká vymáhajícímu věřiteli, zajistil složením jistoty. Jistota tedy nebude uložena jen tehdy, hrozí-li z provedení exekuce navrhovateli nenahraditelná újma, kdežto vymáhajícímu věřiteli nehrozí z odkladu škoda žádná.

Připomenouti nutno, že v našem případě bude se odklad týkat vždy jen exekuce na vylučované předměty. Exekuce na ostatní věci (nemovitost) povede se tedy dále. (§ 43, odst. 3 ex. ř. Neumann str. 205, Hora str. 86, Vážný 11.503.)

Musí býti ponecháno vymáhajícímu věřiteli, zda chce přesto, že bylo odloženo dražební řízení co do části příslušenství, pokračovati v exekuci. V případě, který jsme shora uvedli, není tedy podle zákona důvodu pro odklad dražby (celé nemovitosti), nýbrž nejvýše jen pro odklad exekuce na vylučovanou část příslušenství. Dražba sama mohla by býti odložena jen, když by vymáhající věřitel s tím souhlasil a k návrhu na odklad se připojil.

Dr. Josef Trnečka.

Z civilní judikatury vrchního soudu v Praze.

1. Nepředvídaná a neodvratná událost (§ 146 čr.).

Rekursní soud nevyhověl rekursu žalovaného proti usnesení prvního soudu, jímž byla zamítnuta žádost na navrácení v předešlý stav, z těchto důvodů:

Skutkový základ, z kterého vycházel první soud, není vlastně napadán a jde jen o právní otázku, mají-li býti zjištěné okolnosti považovány za nepředvídanou nebo neodvratnou událost, pro kterou nemohl žalovaný přijíti k prvnímu roku.

První soud došel k úsudku, že úřednice žalovaného A., jež měla opatřiti zastoupení drem. B., si nepočínala s náležitou bedlivostí, neboť hodila spis do poštovní schránky u dveří, kde dříve bydlil Dr. B., a nepovšimla si upozornění na dveřích, že Dr. B. se přestěhoval, do jiného bytu na druhé straně téže chodby.

Další okolnost, také zjištěnou, že úředník firmy, která pak byla v místnostech po Dr. B., vyzvedl dopis a neodevzdal ze zapo-

mětlivosti Dr. B., prý soud zvláště nehodnotil. Stěžovatel poukazuje i na tuto okolnost, ježto ani tu nebyl normální průběh.

Než stížnost není oprávněna. Zjištěné okolnosti odůvodňují jen úsudek, že A., jež měla obstarati za žalovaného zřízení právního zástupce, neobstarala tuto záležitost s náležitou bedlivostí, kteráž neopatrnost jde na vrub žalovaného. Žaloba byla doručena dne 2. 10. 1935 a bylo proto dosti času, aby si žalovaný ustanovil právního zástupce, nechtěl-li sám jíti k roku. Postup úřednice A. nebyl pravidelný, neboť se měla aspoň druhý den přesvědčiti, zda Dr. B. obdržel listiny, jež vložila do schránky.

Podmínky pro navrácení v předešlý stav podle § 146 čřs. tu nejsou. Okolnost, že úředník firmy, která pak byla v místnostech, kde dříve byl Dr. B., neodvedl žalobu s obsílkou Dru B., se nemůže rovněž považovati s hlediska stěžovatelova za nepředvídanou neb neodvratnou událost podle § 146 čřs. Úředník ten nebyl povinen obstarati dodání těch listin Dr. B.

Právě kdyby u žalovaného, po případě u jeho zástupkyně, bylo postupováno s náležitou pozorností, mohla se věc vysvětliti a Dr. B. mohl včas dostati obsílkou se žalobou. Kde jde o neopatrnost, nemůže se uznati nepředvídatelnost, ani neodvratnost skutečnosti, že nastalo zmeškání.

(Rozh. ze dne 13. února 1936, R II 76/35.)

2. Opatrovník k hájení manželského původu nemůže býti vůbec odsouzen k náhradě útrat sporu, protože vystupuje jako strana na základě úředního příkazu.

Naříkaný rozsudek změněn ve výroku o útratách tak, že tento výrok vypuštěn.

Usnesením krajského soudu v A. byl ustanoven opatrovníkem k obhájení manželského původu nynější stěžovatel. Rozsudkem ze dne 25. května 1926 bylo žalobě vyhověno.

Dne 12. března 1935 podal opatrovník žalobu o obnovu tohoto sporu a žaloba byla zamítnuta a opatrovník odsouzen zaplatiti žalovanému útraty sporu.

Právem vytýká stížnost tomuto rozsudku nesprávné právní posouzení v otázce procesních útrat.

Žaloba o obnovu je mimořádným opravným prostředkem, nikoli však samostatným procesním stadiem. Z toho plyne, jak vysvětlil nejvyšší soud v rozhodnutí č. 8199 sb. n. s. civ., že k žalobě o obnovu sporu o cduznání manželského původu dítěte je oprávněn jen opatrovník k obhájení manželského původu v základním sporu.

Nelze namítati, že vynesení rozsudku ve sporu původním byl skončen jeho opatrovnícký úkol, ježto žaloba o obnovu jest prostředkem mimořádné právní pomoci.

Opatrovník nemůže býti vůbec odsouzen k náhradě útrat sporu, protože vystupuje a jedná jako strana na základě úředního příkazu a působnost jeho se vztahuje jen na předměty, jejichž ochrana mu byla svěřena. Proto i výsledky jeho činnosti, zejména tedy i po-